

adatott nekünk...”

Én meg csak hallgattam. Megérintett az élet boldog csodája. Hát lehet annál nagyobb csoda, minthogy boldogan élhetek akkor is, ha kis vacak bojtár vagyok, ha nyaklevessel jutalmazták önállósulási vágyaimat, ha a pénzt csak hírből ismerem? Látjátok, azóta bojtárkarácsonynak nevezem azt, amikor jó gyermekek, jó emberek népesítik be ezt az istállószagú barlangot, a Földet.

(2019.)

FARKAS ISTVÁN

ELŐLJÁRÓBAN...

Engedjete meg nekem néhány előzetes gondolatot ez elé a könyvrészlet elé.

Heidegger Lét és idő-je, majd Gyurka bácsi KIO-ja után ez a könyv is, számomra a nehezebben emészthető könyvek közé tartozott. És be kell vallanom, végleg még ma sem emésztettem meg egyiket sem. Pedig ez egy „egyszerű mesekönyv”. Nehézsége nem a nyelvezete – persze az is, mivel Gurdjieff nem volt író -, nem a sok, szándékosan létrehozott idegen kifejezés – mivel azokat megszoktam az u.n. tudományos könyvekben -, hanem az ember teljes lényét – gondolkodását, érzelmét és állóképességét is – igénybe vevő és mozgósító figyelmes jelenlét fenntartása. A könyvet Gurdjieff kb. száz éve, kényszerből írta közel hat év alatt. Kényszerből, mivel meglátta, hogy az addigi gyakorlati kísérletei arra, hogy környezetében az általa hozott ősi gondolatok és gyakorlati módszerek elterjedjenek, nem vezettek számára megnyugtató eredményre. Pedig ezek szándéka ma is nagyon ismerősen hangzik. Ahogy egy helyen fogalmaz: „Ahhoz, hogy az ember keresztény legyen, először 'lennie' kell. Lenni ezt jelenti: a maga ura lenni. Ha egy ember nem ura önmagának, semmije sincs és nem is lehet semmije. És keresztény sem lehet. Ő csak egy gépezet, egy automata. Egy gépezet nem lehet keresztény.” Milyen ismerős szavak is ezek - számunkra...

Isten bocsánatát elnyerve Belzebub, egyik unokájával együtt hazafelé tart egy úrhajóval. Mivel rengeteg idejük van, unokája unszolására mesél azokról a „kalandjairól”, melyeket büntetése néhány földi tízezer év alatt élt meg a mi naprendszerünkben mivel - mondanom sem kell - itt töltötte büntetését.

A választott részlet néhány ma is aktuális kérdéssel foglalkozik: „egymás létezését időszakosan, kölcsönösen elpusztítani”, a „zavaros logika” okai, akadályai és a jobbításra létrehozott „szövetségek” impotenciája és elhalásának okai.

G.I.GURDJIEFF

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL, AVAGY BELZEBUB ELBESZÉLÉSEI

UNOKÁJÁNAK

43. FEJEZET

(részlet)

Drága nagyapa! A Föld-bolygó háromagyú lényei életfolyamatának különböző eseményeiről szóló részletes magyarázataidnak köszönhetően egy világos fogalom és megfelelő értés alakult ki bennem az ő meglepő pszichizmusokról. Ugyanakkor még mindig fennmarad bennem egy kérdés az egyik különös sajátosságukat illetően, amelyet nem tudok megmagyarázni magamnak és mely még a pszichizmusuk furcsaságát számításba véve is számomra illogikusnak tűnik. Gondolataim minduntalan erre a zavarba ejtő kérdésre térnek vissza és még amíg a dzsamdzsambalban a szent misztériumot ünnepeztük, akkor is erre összpontosultak.

A földi felelős korú, háromagyú lények életfolyamatáról szóló összes magyarázatod alapján jól megértettem, hogy bár a legtöbbjük, főleg a transzapalni perturbáció óta már csak egy teljesen automatikus értelmet birtokol, ugyanakkor még ezzel az automatikus értelemmel is olyan leleményességre képes, hogy bolygójukon a Természet mindenféle törvényét többé-kevésbé megismerve, közönséges életéhez még bizonyos hasznos tárgyakat is ki tud találni.

Ugyanakkor az összes elbeszéléseken, mint vérvörös csík fut végig az egyedül önük létező sajátosság felemlítése, hogy egymás létezését időszakosan, kölcsönösen elpusztítsák. Így drága Nagyapa, egyáltalán nem tudom megérteni, hogyan lehetséges az, hogy ilyen hosszú létezés alatt még nem váltak tudatossá e sajátosság borzalmáról és ezt még most is folytatják.

Lehetséges-e, hogy ez a folyamat sohasem tűnt számukra az egész Világegyetemben létező legszörnyűbb csapásnak, vagy ha minderről tudatossá is váltak, sohasem gondolkodtak róla, sem nem próbáltak módot találni a kiirtására?

Nagyon kérlek, drága Nagyapa, magyarázd el nekem, miért van ez így és hogy a pszichizmusuk különös oldalai közül melyek határozzák meg ezt a sajátosságot?

Miután ezt elmondta, Hasszin egy intenzív tudásvággyal teli tekintettel, várakozva nézett nagyapjára.

Válaszul unokája kérdésére, Belzebub egy ideig csendben, “lelkiismeret-furdalással” teli mosollyal nézte, majd mélyet sóhajtott és így szólt:

- Hát... kedves gyermekem... Ez a különlegesség, az összes velejáró következménnyel együtt képezi abnormitásaik fő okát, nevezetesen a “zavaros logikájuk”.

Egy újabb szünet után így folytatta:

- Legyen! Segítek e kérdést megérteni, annál is inkább, mert már korábban megígértem, hogy részletesen el fogom neked magyarázni.

Aktív gondolkodásod kifejtése érdekében azonban nem az erre vonatkozó személyes véleményemet fogom kifejtetni neked, hanem olyan formában fogok róla beszélni, hogy képes legyél megszerezni a logikus mérlegelésekhez szükséges anyagot, hogy az elősegítse benned olyan adatok kikristályosodását, amelyek a kérdést illetően lehetővé teszik számodra egy egyéni vélemény kialakítását.

Többek közt azt kérdezted tőlem, hogy már gondolkodtak-e valaha ezen az elképesztően borzalmas, kizárólag náluk létező hajlamon? Természetes, hogy gondolkodtak rajta, természetes, hogy látták. Néhányan gyakran gondolkodnak rá és automatikus értelmük ellenére is tökéletesen megértik, hogy ez az időszakos kölcsönös elpusztítási folyamat egy elképzelhetetlen borzadály, és egy olyan ocsmányság, amire nevet sem lehet találni. Sajnos a megfontolásaik soha, semmire sem vezetnek...

...Előfordul azonban az is, gyermekem, hogy bizonyos ilyen hatalom-birtoklók egyesülnek és megalakítanak egy különleges társaságot azzal a céllal, hogy együttesen találjanak módot eme botrányos sajátosság megszüntetésére.

Amikor örökre elhagytam ezt a naprendszert, a bolygódon éppen egy új “szövetség” megalakításáról esett nagyon sok szó; úgy emlékszem a “Nemzetek Szövetsége” nevet szándékozták adni neki. Azt mondtam “új”, mivel már számos alkalommal alapítottak ilyen jellegű szövetségeket, amelyek mindig ugyanolyan különös módon haltak meg, vagyis “haláltusa nélkül”.

Jól emlékszem az egyik ilyen szövetség megjelenésére a Tikliamuish országban fekvő “Szamoniksz” városban, amelyet akkor, eredeti bolygód összes hárommagyú lényé fő kulturális központjának tartottak. Akkor először gyűltek össze ebben a városban az Ázsiai kontinens legtöbb közösségének fontos lényei azzal a szándékkal, hogy közösen dolgozzanak ki egy általános egyezményt annak érdekében, hogy a különböző ázsiai közösségek között soha többé ne támadhasson semmi olyan ok, amely egy ilyen kölcsönös elpusztítási folyamatot kiválthatna. Eme társaság jeligeje ez volt: “Isten ott van jelen, ahol embervér nem folyik”. De a különféle egoista és öntelt személyes céljai folytán ezek a fontos hatalombirtoklók hamarosan veszekedni kezdtek egymással és hazamentek anélkül, hogy bármilyen megegyezésre jutottak volna.

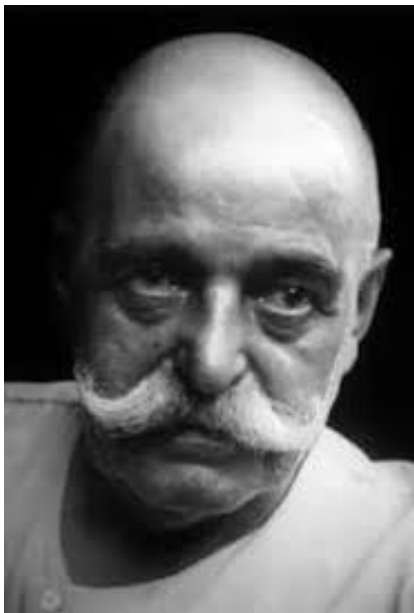
Több évszázaddal Tikliamuish után ugyanezen az Ázsiai kontinensen ismét megjelent egy ilyen társaság az akkor “Mongolplantszurá-nak” nevezett országban. A szövetség jelszava ez volt: “Szeresd felebarátodat és akkor Isten szeretni fog téged”. Ez a társaság sem vezetett semmilyen eredményre, és hasonló módon meg is szűnt létezni. Azután a most “Egyiptom-nak” nevezett országban alakult meg egy hasonló társaság a következő jelszóval: “Tanulj meg először egy bolhát megteremteni, mielőtt a felebarátodat megölni merésznéd!”. Még később, Perzsiában alapítottak meg egy másik szövetséget ezzel a jelszóval: “Minden ember eszenciája Istentől van, de ha csak egyet is erőszakkal megöl egy másik, akkor mindannyian semmivé válnak!”.

Nemrég, alig négy-öt évszázaddal ezelőtt, alapították meg az utolsó ilyen szövetséget Ázsiában, egy azt hiszem “Mosszulopolisz-nak” nevezett városban. Ezt a szövetséget így hívták: “A Föld a Közös Teremtőnké és az Ő összes teremtménye számára egyaránt szabad”. De mivel hamarosan vita támadt a tagok között nevet változtatott és azután, amíg el nem tűnt, a következő nevet viselte: “A Föld csak az embereké”. Az előbbi, “A Föld mindenki számára egyaránt szabad” társaság tagjai talán végezhetek volna valami eredményest. Egyrészt azért, mert az alapvető programjuk megvalósítható volt, másrészt, mert kivétel nélkül mind idős és tiszteletre méltó lények voltak, akiknek sok tapasztalatuk volt, és így semmi illúziójuk sem lehetett arról, amit egy közönséges bolygói élet általában adhat számukra. Így sokkal kevésbé voltak meg azok az “egoizmusnak” és “önteltségnek” és egyéb hasonlóknak nevezett tulajdonságok, mely az ilyen fajta társaságokat általában tönkreteszik. Ez a társaság tényleg valami valódi eredményre vezethetett volna, elsősorban azért, mert nem volt közöttük egyetlen hatalom-birtokló sem, egyetlen sem ezekből a saját, egoista és hiú céljaik által hajtott lényekből, akik - bármilyenek legyenek is egy általános bolygói jellegű szövetség művei, amelynek ők tagjai - végül is mindig – még hozzá “zenei kísérettel” – eljuttatják azokat a mi Mullah Nasszr Eddinünk híres disznájához, amely aztán a legkisebb “udvariaskodás” nélkül mindent felfal, amit csak adnak neki.

Az egyedüli közintézmények, amelyeket - főleg napjainkban - ezek a fontos hatalom-birtoklók megkímélnek azok, amelyekből tekintélyes hasznot remélhetnek személyesen saját maguk vagy kasztjuk lényei javára. Igaz, hogy egy ilyen társaság tevékenységei bolygójuk összes lényé javára, kasztok szerinti megkülönböztetés nélkül akár jó eredményekhez is vezethetnének, de amint a társaság ügyeiben kisebb nehézségek jelennek meg, vagy - mint mondani szokták - beáll egy krízis, a földi hatalombitorló lényeket feladataik mindjárt bosszantani kezdi

és már az említésükre is, vagy ha asszociációk révén csupán csak visszaemlékeznek rájuk, egy fájdalmas grimasz jelenik meg az arcukon.

Azon lények munkája, akik a szövetségüknek "A Föld a Közös Teremtőnké, és az Ő összes teremtménye számára egyaránt szabad" nevet adták, szintén semmire sem vezetett, bár ezek a lények majdnem mindent megtettek, amit az eme páratlan bolygón szinte állandóan uralkodó körülmények között meg lehet tenni. Később majd még részletesen mesélni fogok neked erről, mivel az ennek a beléjük ültetett bűnös

tulajdonságnak kiirtását, vagy legalábbis mérsékelését elérni próbáló társaság megbukására vonatkozó információ ismét kellő megvilágításba fogja helyezni különleges pszichizmusukat és anyagul szolgálhat számodra eme szörnyű kölcsönös elpusztítási folyamat fő, tárgyilagos okainak megértésére...

BAJAI ÉVA

VÍZKERESZT

Aggódtam Ritáért, mert alig javult az állapota, mióta kijött a kórházból. Elhatároztam tehát, hogy legközelebb elkísérem a kezelőorvosához a szakrendelésre, ahová 1979 óta jár.

A találkozó éppen vízkeresztre esett. Amikor megérkeztem a Népligetbe, először megváltottam a hazafelé szóló jegyemet (15²⁰-ra), mert októberben bebizonyosodott, hogy nem vállalhatom az állva utazás kockázatát. Ezután egyenesen a rendelőbe siettem; odaértem 10 óra előtt. Lehangelő várakozás és viszonylag hosszú – szintén nem túl felemelő – benntartózkodás után még sort álltunk a patikában is, majd átszállással értünk az otthonba, ahol Rita lakik. A nővérem megosztotta velem az ebédjét, és nem volt szívem sem visszautasítani, sem ráhagyni annyi mosatlant, amennyinek mostanában a felével is alig boldogul.

Ettem és mosogattam tehát, és elég későn (kb. ¾ 3-kor)

indultam vissza a Népligetbe. Nem jött a 99-es, ezért kinéztem a Kálvária térre, és látni véltem a 9-es buszt közeledni. Az emberek közben jöttek-mentek a lámpával ellátott, de mindig szinte jelentéktelen forgalmúnak tűnő lehajtó sávon.

Megindultam hát én is, inkább a 9-est, mint a lámpát, vagy az úttestet figyelve. Pedig – mint később megtudtam – a lámpa éppen váltott, és egy várakozó autó a zebrára gördült. Meglátva engem, szinte azonnal megállt, úgyhogy inkább csak kibillentem az egyensúlyomból, mintsem fellökött volna. Elestem; szatyrom és szemüvegem kirepült, de egy apró horzsoláson kívül semmi bajom nem esett. Ami ezután következett, az még ennél is megrendítőbb volt azonban számomra.

Az autót egy orvosnő vezette, aki ragaszkodott ahhoz, hogy mentőt hívjon, hátha mégis rosszabbul leszek. Betuszkolt a kocsijába, hogy ne fázzak, ő pedig (holott lengébben volt öltözve) odakint fagyoskodott a mentőt lesve.

Közben többször kérdezgetett, hogy vagyok. Pocsékul, feleltem, de csak azért, mert nagyon szégyellem magamat, amiért ilyen helyzetbe hoztam (már rendelnie kellett volna, nem beszélve a kiállt izgalmakról).

Nem ripakodott rám, nem oktatott ki; még ő nyugtatgatott. Amikor végre megjött a mentő, még odaadta a névjegyét, mielőtt elment (hátha később mégis szükségem lesz valamire).

Néhány rövid kérdés, egy pillantás a (pici) sebére, egy aláírás, hogy nem óhajtok kórházba menni, és folytathattam utamat. A buszom persze már elment, a megváltott jegyem mégsem veszett el teljesen: 25% ráfizetéssel érvényesítették a 16²⁰-asra. Meglehetősen álmosan feküdtem le este, hiszen csak reggel ittam egy korty kávé, mégis kicsit féltem, hogy megálmodom a piros lámpát, a leeső szemüveget és a néhány centire mellém-fölém magasodó autót.

Az emlék azonban olyan gyorsan átítatódott az aggódó szeretettel, hogy eltűnt a rémület, és helyét reggelre a betlehemi csillag ragyogása foglalta el.

Igen; Isten megtapasztalható szeretetének betlehemi csillaga ma is meg-megáll azok felett, akik – tudva, vagy nem tudva - készek hordozni és közvetíteni őt.

Ezt azonban még tudomásul venni sem kötelező. Istennek annyira fontos volt az ember döntési szabadságának megőrzése, hogy nem törölte el még a tragikus következmények láttán sem. Inkább eljött, hogy osztozzon a tragikus következményekben születésétől haláláig.

De amikor gyengeségeink és nyomorúságaink közepette felnézünk az égre, majd lehajtott fejjel hálát adunk érdemtelenül, ingyen adott gondoskodásáért, akkor fényes Vízkereszt-ünnepünk van, akármit mutat a naptár...

2004. január)